

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudkyně Veroniky Juříčkové a soudce Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **J. D.**, zastoupeného Mgr. Filipem Nečasem, advokátem, sídlem Malinovského nám. 603/4, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2021, č. j. KUZL 20787/2021, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 8. 2021, č. j. 30 A 64/2021-45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Rozhodnutím ze dne 14. 12. 2020 Městský úřad Staré Město (správní orgán I. stupně) zamítl žádost žalobce o dodatečné povolení stavby zahradního domku umístěného na pozemku parc. č. X (orná půda) v katastrálním území S. M. u U. H.. Důvodem zamítnutí žádosti bylo nesouhlasné stanovisko vodoprávního úřadu, podle něhož je stavba umístěna v rozporu s podmínkami ochranného pásma stanoveného v rozhodnutí Okresního národního výboru v Uherském Hradišti ze dne 27. 12. 1989, č. j. Vod. 2077/89, o stanovení pásma hygienické ochrany. Tímto rozhodnutím vodoprávní úřad stanovil pásmo hygienické ochrany, v němž bylo zakázáno umísťování staveb vyjma těch souvisejících s jímáním a čerpáním vody. Žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil

rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V rámci odvolacího řízení bylo nesouhlasné závazné stanovisko vodoprávního úřadu potvrzeno stanoviskem nadřízeného orgánu podle § 149 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce u Krajského soudu v Brně. Žalobce současně s napadeným rozhodnutím brojil i proti části rozhodnutí Okresního národního výboru v Uherském Hradišti ze dne 27. 12. 1989, č. j. Vod. 2077/89, jakožto opatření obecné povahy, kterého bylo ve věci užito dle § 101a odst. 1 věta druhá zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Krajský soud žalobu proti rozhodnutí žalovaného neshledal důvodnou a zamítl ji.

[4] Krajský soud odkázal na rozsudek ze dne 24. 8. 2021, č. j. 64 A 3/2021-59, v němž samostatně přezkoumal (jako „podkladové“ opatření obecné povahy) rozhodnutí o stanovení pásem hygienické ochrany s tím, že toto opatření není nicotné (bylo vydáno orgánem, který k tomu měl pravomoc), neodporuje zákonu (je souladné s § 19 odst. 4 zákona č. 138/1973 Sb., o vodách, resp. ve změněné verzi s § 30 odst. 8 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách) a že k omezení vlastnického práva došlo v souladu s čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

[5] Soud konstatoval, že žalobce v minulosti realizoval svoji stavbu bez příslušného povolení, proto nyní nemůže oprávněně očekávat, že jeho stavba bude dodatečně povolena, přestože nevyhovuje podmínkám ochranného pásma vodního zdroje. I pokud by platilo, že žalobcova stavba nijak neohrožuje jakost a kvalitu pitné vody, je nutno respektovat obecnou regulaci obsaženou v opatření o stanovení pásem hygienické ochrany, podle níž v ochranném pásmu 2. stupně nelze danou stavbu povolit. Právě v opatření o stanovení pásem hygienické ochrany z roku 1989, resp. v jeho změně z roku 2010, je stanoveno, že s ohledem na veřejný zájem na ochraně kvality a jakosti pitné vody nelze v ochranném pásmu umisťovat jiné stavby než ty, které slouží k jímání a čerpání vody. Opatření o vymezení pásem hygienické ochrany nepřipouští, aby se v každém individuálním případě posuzovala otázka možného negativního ovlivnění vodního zdroje umisťovanou stavbou. Jak správně poznamenal žalovaný, ze zákazů obsažených v podkladovém opatření obecné povahy není umožněno ani udělení výjimek. Je-li žalobcova stavba postavena v rozporu s tímto opatřením, které obstálo v incidenčním přezkumu, nelze nijak zohlednit, zda respektuje účel, pro který bylo ochranné pásmo vodního zdroje vymezeno. Závazné stanovisko vodoprávního úřadu i jeho potvrzení z 15. 3. 2021 tak byla vydána v souladu se zákonem.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[7] Stěžovatel namítá, že vypořádání jeho žalobní námitky odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 8. 2021, č. j. 64 A 3/2021-59, je nedostatečné a nepřezkoumatelné, neboť z takového rozsudku není vůbec zřejmé, na základě jakých úvah či myšlenkových postupů dospěl Krajský soud v Brně k závěru, že rozhodnutí o stanovení pásem hygienické ochrany zákonným a přiměřeným způsobem zasahuje do vlastnického práva stěžovatele.

[8] Stěžovatel dále zopakoval své tvrzení, že rozhodnutí o stanovení pásem hygienické ochrany je nezákonné, či dokonce nicotné, resp. že zásah do vlastnického práva žalobce je

pokračování

zjevně nepřiměřený vzhledem k účelu (cíli), k jehož naplnění je stanoven. Tyto vady se dle jeho názoru promítají i do závazného stanoviska vodohospodářského úřadu a tím pádem i rozhodnutí žalovaného.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti vyjádřil přesvědčení, že rozhodnutí o stanovení pásu hygienické ochrany bylo vydáno v souladu s právními předpisy, je platné a vodoprávní úřad byl při vydávání závazného stanoviska povinen omezení z něj vyplývající respektovat.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[11] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Soud dále ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Stěžovatel namítá primárně nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu, neboť dle jeho názoru se nedostatečně vypořádal s jeho námitkami.

[13] Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52).

[14] Vzhledem k tomu, že důvodem pro zamítnutí stěžovatelovy žádosti o dodatečné povolení stavby byla regulace týkající se stanovení ochranného pásma vodního zdroje, z níž vycházel dotčený orgán a aplikoval ji ve svém stanovisku, stěžovatelovy námitky logicky směřovaly primárně proti této regulaci obsažené v rozhodnutí Okresního národního výboru v Uherském Hradišti ze dne 27. 12. 1989. Stěžovatel svoji žalobu proti rozhodnutí žalovaného správně spojil též s návrhem na zrušení části daného rozhodnutí podle § 101a s. ř. s. Krajský soud si provázanosti těchto řízení byl vědom. Ač žalobou napadené rozhodnutí a podkladové opatření obecné povahy přezkoumal v samostatných řízeních, jejich vzájemnou existenci v obou svých rozsudcích deklaroval. Je tedy zcela na místě, že krajský soud v nyní přezkoumávaném rozsudku k odpovědi na námitky směřující proti podkladovému opatření obecné povahy využil závěry, které soud učinil v rámci incidenčního přezkumu samotného opatření obecné povahy. Nadto soud doplnil další odůvodnění, jak je zřejmé z rekapitulační části tohoto rozsudku (srov. bod [6] výše), ve kterém stěžovateli vysvětlil, proč jeho námitky nepovažuje za důvodné. Rozsudek krajského soudu tak nelze považovat za nepřezkoumatelný.

[15] Ke stěžovatelově argumentaci týkající se vad opatření obecné povahy, které se dle jeho názoru promítly i do závazného stanoviska a následně rozhodnutí správních orgánů o dodatečném nepovolení stavby, Nejvyšší správní soud předepisuje, že jeho úkolem je především přezkum rozhodnutí a postupu krajského soudu. Stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (srov. např. rozsudky ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016-38, odst. 12, nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351, odst. 140).

[16] To se však v projednávané věci nestalo. Stěžovatel v kasační stížnosti pouze opakuje svoje výhrady vůči uvedenému opatření obecné povahy, ačkoliv jeho přezkum u krajského soudu řádně proběhl a soud stěžovateli v rozsudku ze dne 24. 8. 2021, č. j. 64 A 3/2021-59, nedal za pravdu. Stěžovatelovy argumenty týkající se namítané nicotnosti, nezákonnosti a nepřiměřeného omezení jeho vlastnického práva rozhodnutím o stanovení ochranného pásma vodního zdroje neshledal důvodnými ani Nejvyšší správní soud, který rozsudkem ze dne 16. 2. 2023, č. j. 7 As 274/2021-35, zamítl kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu ve věci sp. zn. 64 A 3/2021.

[17] Zákonnost rozhodnutí (opatření obecné povahy), z něž vycházel dotčený vodoprávní úřad při vydávání svého negativního závazného stanoviska, byla potvrzena, a námitky proti němu již v nynějším řízení nemají místo.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí krajského soudu ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[19] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 větou první a odst. 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. března 2023

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu